

ζωής· δείγμα, ἐπελήρθη ζωηρῶς τοῦ βραχίονος τοῦ Ὀδριέν.

Στάσου! ἀνέκραξεν.

Ἡ φωνή του ἦτο τοσοῦτον ἤχηρά καὶ κατανυκτικῆ, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί μου καταλιπούντες τὸ λυπηρὸν θέαμα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκφρασις ἀπερίγραπτος ἐλπίδος καὶ φόβου ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του, οἱ ὀφθαλμοί του προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ παιδίου ἔμενον ἀκίνητοι, τὰ δὲ χεῖλη του ἔτρεμον.

Ζῆ ἀνέκραξε μὲ φωνὴν βραγχώδη! ὑποπλοίαρχε ζῆ, ῥίψας τότε τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ παιδίου, εἶδον τὸ στήθος του ἐξογκούμενον, εἶτα βαθύς στεναγμός ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του. Τότε οἱ ναῦται ποδοκροτοῦντες καὶ χειροκροτοῦντες ἔκραζαν οὐρά! ὡς ἀληθεῖς παράφρονες,

Διέβλε! ἀνέκραξεν ὁ Πιμβόλδος, ἐχάταμεν τὸν πύθηκον Δικῆν, ἰδοὺ ἄλλος εἰς τὸν τόπον του.

Ἐδιπλασιάσαμεν τὰς περιποιήσεις μας, καὶ πάραυτα αἱ προσπάθειαι μας ἐπιέρθησαν ὑπὸ ἐπιτελοῦς ἐπιτυχίας. Ἄμα ἐσταλάξαμεν σταγόνας τινὰς κρᾶματος ἐξ οἴνου καὶ ὕδατος ἐντός τοῦ λάρυγγος, οἱ μεγάλοι αὐτοῦ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ ἠνεώχθησαν, καὶ ἐρρίψαν ἐρ' ἡμᾶς βλέμμα ἀβέβαιον· βαθμῶν ἢ θερμότης τοῦ σώματος του ἐπανῆλθε, καὶ ὁ σφυγμὸς του ἤρχητε νὰ πάλλῃ· τὸ αἷμα ἐκυκλοφόρει ἤδη ἐλευθέρως εἰς τὰς φλέβας του, τὰ ὑπομέλανα χεῖλη του βαθμῶν καλίσταντο φαιδρὰ καὶ ῥοδινὰ. Τέλος ἐπροσπάθησε νὰ στραφῆ πρὸς τὴν ἑτέραν πλευρὰν, ἔμεσεν ἰκανὴν ποσότητα θαλασσοῦ ὕδατος, καὶ ἀκολούθως ἀπεκοιμήθη βαθὺν ὕπνον.

« Πῶς βρογχαλίζει, ὁ πονηρὸς! εἶπεν εἰς τῶν ναυτῶν, ὅστις εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸν θάλαμον . . . Τὸν ἀκούετε κύρ Πιμβόλδε;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Πιμβόλδος, καὶ ποτὲ μουσικὸς δὲν μου ἐπροξένησε τόσην εὐχαρίστησιν,

Ἄφου ἐπλησιάσαμεν εἰς ἀπόστασιν σάλπιγγος πρὸς τὸ δίκροτον, ὁ πλοίαρχος προσφωνήσας μᾶς ἠρώτησε ἂν συνέη τι δυστύχημα ἐντός τοῦ πλοίου διαρκούσης τῆς τρικυμίας.

Ἀπηντήσαμεν ὅτι ὁ ἄνεμος μᾶς ἀφῆρπασε τρεῖς ναύτας.

Ἐ! ὑποπλοίαρχε Ὀδριέν, πόθεν ἔχετε ἐκεῖνο τὸ πρόβατον;

Συνδιάλεξις ἐκτεταμένη διὰ τῆς σάλπιγγος δὲν εἶνα πρᾶγμα εὐκόλον, καὶ ὅμως κωτορθώσαμεν νὰ τῷ διηγηθῶμεν τὴν γενναίαν πράξιν τοῦ Πιμβόλδου, ὅλοι οἱ ναῦται τοῦ δίκροτου προσηλώσαν τὰ βλέμματά των ἐπὶ τῆς ἐφοκλίδος,

« Ὀδριέν, δείξόν μας τὸ παιδίον.

Ὅτε τῷ ἀπηντήσαμεν ὅτι ἐκοιμᾶτο, μᾶς διέταξε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶμεν τοῦ δίκροτου καὶ νὰ στείλωμεν λέμβον ἅμα ἢ θάλασσα καταπραῦνθῆ. Κατέβημεν τότε εἰς τὸν θάλαμον, τὸ παιδίον ἐκοιμᾶτο εἰσέτι. Ἀλλὰ ταραχθὲν ἐνεκα τοῦ θορύβου τῶν βηματίων μας, ἐξύπνησε καὶ ἐξέτεινε τοὺς μικροὺς του βραχίονας ὡς νὰ ἐζήτησι τινὰ, — εἶτα προστρέψαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκάλεσε τὴν μητέρα του, τὸν πατέρα του καὶ τὴν θείαν του Ἀίμουλιαν, διακοπτόμενον εἰς πᾶν ὄνομα ὅπερ ἐπρόφερε διὰ νὰ δεχθῆ θωπείας. Βλέπον ὅμως ὅτι οὐδαὶς τῷ ἀπε-

κρίνετο, περιέφερε τὰ βλέμματά του περίεξ μετὰ τῆς μασμοῦ. Τότε ὡς νὰ ἠσθάνθη τὸ μέγεθος τῆς συμφορῆς του, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται. Ἡ λύπη τῶν ὁμῶς ὑπῆρξε βραχυχρόνιος, διότι ἅμα τῷ ἐδόξαρεν τεμάχια τινὰ σάκχαρος, ἤρχισε νὰ μειδιᾷ μετὰ παιδερῶδους χαρᾶς, τείνον τοὺς μικροὺς αὐτοῦ βραχίονας διὰ νὰ μᾶς θωπεύσῃ, Ὁ δὲ μάγειρος, ψύχων τὰ χεῖρα τὰ του εὗρεν ἐντός τοῦ θυλακίου τεμάχιον χάρτου ἐρ' οὗ ἦσαν γεγραμμένοι αἱ ἀκόλουθοι λέξεις.

« Ὁ υἱός μου ὀνομάζεται Γουλιέλμος Οὐάρεδς, Ἐὰν ἡ χεὶρ τοῦ ὕψιστου τὸν σώσῃ, λάβετε ὑπὲρ αὐτοῦ.

ὦ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον Πιμβόλδος θέλω τὸν ἀγαπᾶν ὡς υἱόν μου.

Δύο ἡμέρας ὕστερον, τὸ παιδίον φέρον ἐνδυμᾶτα ναυτικῆν, ἦν ὁ Πιμβόλδος ἰδίαις χερσὶ τῷ εἶχε ἐρρίψαι καὶ σκιαδίον ἐκ κηρωτοῦ ὑράσματος, ἐρ' οὗ ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου ἢ Μύια, ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος παίζων χαριέντως μετὰ τῶν ναυτῶν, ἀμέριμνος καὶ μηδῶως ἀνευθυμούμενος πλέων ματρικὰς ἀγκάλας.

Τουαυτῆ ἡ νηπιώδης ηλικία! (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Α. Κορδοῦρη

ΒΑΣΑΝΟΙ ΤΗΣ ΔΙΨΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟΝ.

Ἦτον ἤδη τετάρτη περίπου ὥρα μετὰ μεσημέρι τοῦ δὲ πρὸς τὴν δύσιν κλίνοντος ἡλίου αἱ χρυσοῦς ἀκτῖνες ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν σποδᾶν ὑπὲρ τὸν ἕρποντα δισεκορπισμένων χρυσοπαρῶν νεφῶν, μεταβάλλουσαι εἰς αὐτὰ χροιάν γλυκυτάτην, ὁποία ἡ τοῦ σπένθουτος καθαροῦ χαλκοῦ ἢ κρυσταλλίνῃ τῆς θαλάσσης ἐπιφάνεια, ὡς νὰ μὴ ἐπιθύμῃ νὰ μᾶς στερήσῃ οὐδὲ ἐλαχίστου τῆς οὐρανίου λυχνίας φωτεινοῦ μορίου, τὴν ἠνάκλα πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ ποικίλους διαχρωματικὰς εἰς αὐτὴν ἀνηκούσας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, ἀντικαταπύξουσα δὲ ἀφ' ἑτέρου πιστότατα τὴν ὠραιότητα τῶν οὐρανῶν θεῶν, συνεπλήρου τὴν ἐπαγωγικὴν εἰκόνα μαγευτικοῦ τούτου τῆς φύσεως πανοράματος. Ὁ μὲν τινὸς προσπνέων ἄνεμος ἐκόπασεν ἤδη καὶ ἐπέπεσε ἐπεκράτει τῶν θαλασσῶν νημεμία, ὅτε ἐράνη ἀνατολάς εἰς μιλίου περίπου ἀπόστασιν ἀρ' ἑπταπλοῖον τρικάρταρον ὑπὸ σημαῖαν Ἀμερικανικῆν, ὅπολον, ἅμα ἰδὸν ἡμᾶς, ὕψισεν εἰς τὴν ἀρκουκίαν τοῦ σημείου κινδύονῃ εἶχε δὲ τὰ σχοινία, τὰς κροκάδας καὶ τὰ ἱστία του ἐν μεγίστῃ ἀταξίᾳ. Διέταξε νὰ ἐπιταχισθῆ μικρὰ λέμβος, καὶ παρευθὺς διευθύνθη πρὸς αὐτὸ μετὰ μεγίστης ταχύτητος, ὅταν δ' ἐπληρώσαμεν, εἶδομεν ἕξ ἀνθρώπους μὲ πρόσωπον κήτην καὶ ἀπεξηραμένον προστρέχοντας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ τείνοντας χεῖρας ἰκέτιδας.

— Τί διάβολον θέλουν; ἀνέκραξεν ὁ γέρον